

”
**Fagypont
fölött
miénk a világ**
”

УСТЬ-ИЛИМ

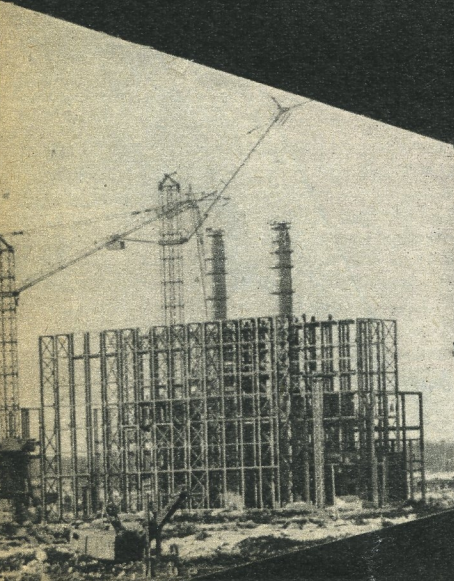
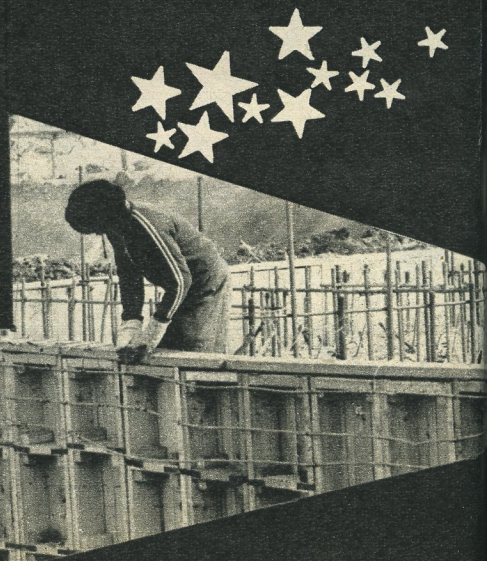

Ilyen turnén még egyikünk sem volt. Ezt a világtúró Rajkó zenekar tagjai, a táncosok és a 17 éve utazgató Bergendyék is tudják. Persze mindenki másra gondol; időeltolódásra, nehéz körülményekre, hidegre, távolságra. Indulás előtt kisebb riadalom a szereléssel. A „Bergendymotyó” ugyan jóval kevesebb a szokásosnál, de a delegáció poggyásza így is 28 ládát (köztük olyan is van, amelyhez két ember kevés), összesen két tonnát tesz ki. És ezzel kell majd közel 20 ezer kilométert utazni, ki tudja hány átszállással. Ferihegyen ettől félünk tehát, de valahogy mégis bepakolják és — igaz egyórás késéssel — de repülünk.

Moszkva. Szegény magyar diákjaink keményen megdolgoznak, hogy átszálljunk Seremetyevóráról Vnukovóra, de mi hálátlanok vagyunk. Most már elhiszük, hogy a szerelés mozgatható és mindenki előre, másra gondol. A sok ezer kilométerre, az ötórás időeltolódásra és a jó néhány Celsiuszal kevesebbre.

Omszk. Félórás pihenő. Mindenkinek másként jár az órája. Van, amelyik konykuban budapesti időn marad, van moszkvai pontos időnk és előrelátóan szibériai is, de hogy Omszkban hány óra van, azt nem tudjuk, igaz, nem is fontos. Kilépjünk a gépből álmosan, harap a hideg. Rohanás a váróba, ahol nyolc kopejkáért mennyei

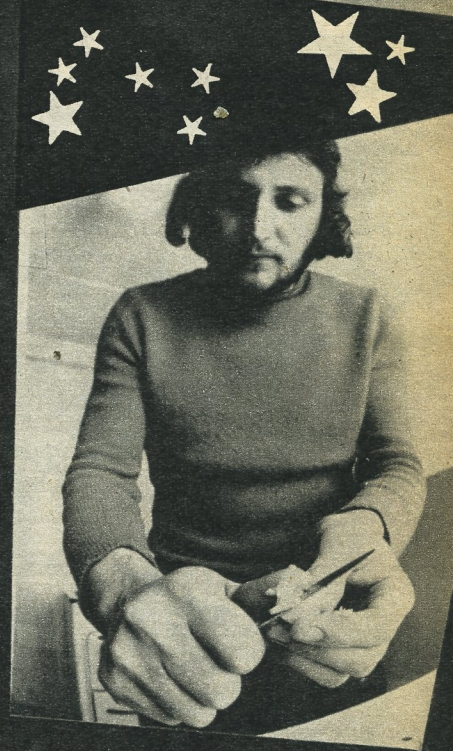
УСТЬ-ИЛИМ

boldogság: forró tea (de sokszor okoz majd még örömet!).

Bratszsk. Mindenki és minden láda itt van, bár buszra szálláskor többen látni vélik, hogy bőröndjeiket visszapakolják a gépre. Boros Lajos reklamál is, felmászik a gép hasába, de a poggyász hegy láttán feladja. Nemigen ugratja senki, megértjük őt. Gitárja ugyanis már Moszkvába sem érkezett meg (később tudjuk meg: Ferihegyről Zürichbe küldték).

Usztyi-Ilmszk. Öreg este van, amikor buszunk áthalad a városkapun. Mindenki csak ágyra gondol, de a magyar építőbrigád egetverő lelkesedése még egy negyedóra felébreszt. Nagyon örülnek az érkezésünknek, bár nálunknál jobban aligha. Másnap megtudjuk, mázlisták vagyunk, ugyanis a -15 , -20 °C kifejezetten langyos időnek számít. És valóban nem fázunk. A koncertek és a dobogón kívüli találkozóik sora jóleső élmény, két szép nap. Az ünnepi műsor óriási siker, atmoszférája van minden számnak, senkit sem akarnak leengedni a színpadról. A kombinát magyar építői örülnek az ajándéknak, a Bergendyéknek, a Rajkónak, a táncosoknak, Sólyom Ildikónak és Boros Lajosnak, aki kölcsön gitárral szerepel. A város vezetői és fiataljai figyelmesek, előzékenyen magyaráznak és mutatgatnak. Elképesztő méretek, gigan-

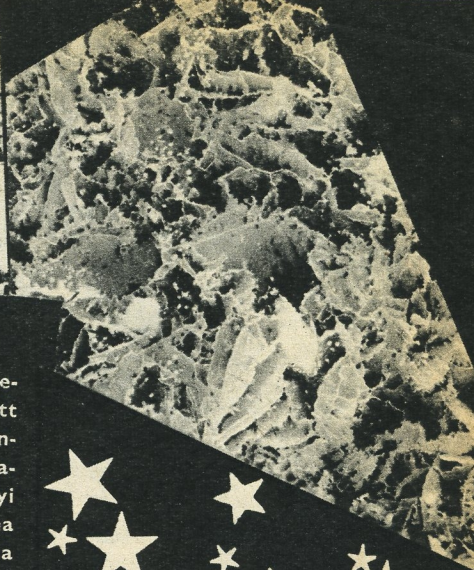

tikus építkezések, hatalmas és győzelmes erőfeszítés a zord időjárás ellen. Bár nem jut el mindenki mindenhová (de esténként vagy inkább éjszakánként „összeadjuk” élményeinket), lassan mindenkiben kialakul ennek a kivételesen nagy vállalkozásnak a körvonala. Jólesik tudni és látni, hogy a mieinknek is része van benne.

Uszty-Kut, Léna, Csillagváros, Busszal utazunk vissza Bratszkba, onnan egy éjszakai vonattal Uszty-Kutba, majd busszal Lénába. Ez már a BAM. Mindegyikünk hallott róla, többé-kevésbé ismerjük jelentőségét, lélegzetelállító távolságát, méreteit. Furcsa érzés hát odasétálni, rálépni a sínpárra, amely 3200 kilométer hosszan szállítja majd a mérhetetlen kincseket. Három kocsiból álló szerelvény érkezik értünk. Az egyikre rakják a szerelést, a másikba felszállunk. Ez a fűtött kocsik. A harmadik, a hideg vagon üresen marad. Néhány órás út után feltűnik Csillagváros. Apróbb-nagyobb faházak, körben a szálegyenes fák, csikorgóan kemény fagy, tiszta levegő. Szállodánk is faépület és nem a legkomfortosabb. Vendéglátóink minduntalan elnézést kérnek, hogy a körülmények erre felé még mostohák, de itt minden apróságért keményen kell dolgozni. Ilyenkor szabadkozni illik, ami közhely, pedig valóban senkit sem zavar. Senki sem tudja kivonni magát a

példátlanul merész és nagyszerű építkezés, a zord körülmények között végzett munka lenyűgöző hatása alól. Este koncert. Errefelé nemigen jártak még magyarok, mindenkinek kitesz magáért. A csöppnyi kultúrház nehezen is állja a sikert. Néha úgy érezzük, hogy az épület inog és a vakolat — ezt látjuk is — hullik. Másnap tudjuk meg, hogy este $-28\text{ }^{\circ}\text{C}$ volt. Nem vettük észre. Bizonyára így vannak az építők is: ha van miért, ha van mit tenni, a hideget el lehet felejtetni. És a BAM építőinek mindig van.

Irkutzk. Ez már kifejezetten tavaszi program, alig megy nulla alá a higany. Ellátogatunk a világ talán legérdekesebb, legszabálytalanabb tavához, a Bajkál-tóhoz. Mászkálunk a méteres jégen, amelyen át a parthoz közel látni a tófenék köveit, megnézzük a múzeumot, ahol csupa olyan állat van, amely csak itt él, és természetesen iszunk a tó vizéből, amely kristálytisztá.

Újra Moszkva. Két koncert a Junosztyban. Mindenki fáradt, kábult az élményektől, legszívesebben aludna vagy mesélne, de azért a műsor „összejön”. Az előadók művészetük nyelvén tudnak legjobban mesélni és minden színpadra lépő szépen mesél. Tudják, hogy kivételes élmény részesei, mert fagypont alatt is miénk a világ.

PÁNDI ANDRÁS

